

Реферат на тему: "Бунін Іван Олексійович"

Іван Бунін

Реферат на тему:

Бунін Іван Олексійович

Бунін Іван Олексійович

Іван Олексійович Бунін, видатний російський письменник, народився 22 жовтня 1870 року. Нащадок збіднілої поміщицької сім'ї, він з дитинства знав, що таке нестатки, але все життя пишався своїм походженням. Його рід походив від якогось литовця, який в прадавні часи найнявся на службу до іменитого російського князя. Особливо йому подобалось, що в його роду були поетеса А.Буніна і В.Жуковський. Недовчившись у гімназії, Іван "виходить у життя", мріючи присвятити себе літературі. Свої політичні погляди він окреслював так: "Пройшов я не дуже довге народництво, потім толстовство, тепер більше тягнусь до соціал-демократів, хоч сторонюсь будь-якої партійності".

Бунін був одним з організаторів літературних "Серед", учасниками яких були Горький, Андреев, Чехов, Короленко. "Революція, що прокотилась над усіма нами, розсіяла цей гурток", — згадував Бунін.

Лютневу революцію письменник сприйняв як вихід зі складного становища. Але до Жовтневої революції поставився ворожо. У 1918 році виїхав з Москви, де жив останні місяці у голоді й холоді. 26 лютого 1920 року разом з рештками білогвардійських військ на французькому пароході "Патрас" залишив Росію. Через Константинополь, Болгарію, Сербію в березні 1920 року він прибув до Парижа. Бунін трагічно переживав розрив з Батьківщиною. Він не міг і не хотів пристосовуватись до еміграції. В одному листі він так охарактеризував своє становище: "Я сивий, сухий, худий, але ще ядовитий. Дуже хочу додому". Але Бунін продовжував писати. Московські "Среды" змінились паризькими "Четвергами".

Бунін став першим російським письменником, удостоєним Нобелівської премії. На премію Нобеля висували Буніна ще в 1926, потім в 1928 році. З 1930 року відомі європейські письменники почали обговорення цього питання. Кандидатуру Буніна підтримали Томас Манн, Ромен Роллан.

Повідомлення про присудження премії Буніну прийшло 9 листопада 1933 року, 6 грудня він поїхав до Стокгольма, де відбулось її вручення. В офіційному повідомленні говорилось: "Рішенням Шведської академії від 9 листопада 1933 року Нобелівська премія з літератури за цей рік присуджена Івану Буніну за правдивий артистичний хист, з яким він відтворив у художній прозі типовий російський характер". В 1934 — 1936 роках видавництво "Петрополіс" випустило в Берліні зібрання творів Буніна в одинадцяти томах.

Протягом життя Бунін багато і палко закохувався. Але ніхто, крім Віри Миколаївни Муромцевої, не зміг з ним жити. Всі його залишали. У своїй творчості він створив образи багатьох жінок, але жодної щасливої. З першою дружиною, Варварою Пашенко, він жив у громадянському шлюбі, оскільки батько її не дав дозволу на шлюб. Молоді, справді, жили у злиднях і постійно сварилися. 4 листопада 1894 року Варвара таємно втекла. Близькі побоювалися за життя Буніна. Цей роман описаний в "Житті Арсеньєва".

Чотири роки по тому Бунін одружився з Ганною Миколаївною Цакні. Вона розірвала їхні стосунки у 1900 році. Від цього шлюбу у письменника залишився син.

У 1907 році він одружився з Вірою Миколаївною. Під час весільної подорожі Іван Олексійович зізнався, що боїться бути щасливим, тому що щастя заважає творчості. Потрібно визнати, що Бунін зробив усе, щоб цей шлюб не можна було назвати щасливим. Але Віра Миколаївна витримала все: скандали, приниження, зраду. Більше того, його роман з Галиною Миколаївною Кузнецовою проходив на її очах: Іван Олексійович розповідав дружині про всі свої переживання. Саме цьому, четвертому кохання судилося стати найбільш сильним. Знаючи про це, Віра Миколаївна поклала в гроб письменника хустинку Галини.

Бунін помер 8 листопада 1953 року. Він був письменником трагічного світосприйняття. "Я людина: як Бог, я приречений пізнати тугу всіх країн і всіх народів".

10.10.1870р. — народився в старовинній шляхетній родині. Закінчив чотири класи гімназії.

Від 1875р. — почав писати оповідання.

1900р. — завершив новаторське за своєю поетикою оповідання "Антоновські яблука".

1901р. — оприлюднив поетичну збірку "Листопад", за котру, як і за переклад поеми Г.В. Лонгфелло "Пісня про Гайявату", був нагороджений премією Петербурзької Академії наук.

За часів першої російської революції вирушив у подорож на Схід. Враження від знайомства зі східною культурою художньо переосмислив у циклі "Тінь птаха".

1909р. — був обраний членом Петербурзької Академії наук.

У 10-і роки одне за одним з'являються його кращі оповідання: "Село" (1910), "Пан із Сан-Франциско" (1915), новела "Легке дихання" (1916) та інші.

Від 1920р. — перебував в еміграції у Парижі.

1933р. — надрукував автобіографічний роман "Життя Арсеньєва", який був визначений Нобелівською премією.

1943р. — завершив цикл "Темні алеї".

8.11.1953р. — помер у Парижі.

Для художньої прози письменника характерними є:

— тема самотності, безпорадності людини перед хаосом буття;

— прагнення відтворити плинність життя;

- спрямованість у минуле індивідуального та національного життя колишніх цивілізацій, елегійні й ностальгічні настрої;
- герої поділені "жагою життя" та гострими "відчуттями смерті";
- зосередженість на проблемах сенсу і таємниць буття, прагнення відтворити його красу й трагізм;
- поєднання принципів реалістичного зображення суспільного й національного життя з елементами імпресіоністичної техніки, тонкий психологічний аналіз;
- щільний зв'язок прози та лірики;
- багатство звукових і живописних деталей, асоціативний принцип оповіді, емоційний синтаксис.